

[Finansministeren.]

om dobbeltstillingerne skulle blive en evighedsmaskine. Jeg kan desværre ikke nægte, at denne frygt deler jeg i nogen grad. Når det ærede medlem gerne ville have en endelig løsning på dette spørgsmål og have den snart, vil jeg dertil sige, at jeg betvivler i og for sig, at der gives nogen endelig løsning, for en *endelig* løsning kan man jo kun få, hvis man har en *fuldstændig* løsning, så man kan se: nu er der ikke flere problemer, og nu kommer der ikke flere problemer. Man må huske på, at de vilkår, der har betinget dobbeltstillingerne, stadig er undergivet forvandlingens lov, og derfor kan man efter min mening ikke garantere, at den dag kommer, da man kan afskaffe alle dobbeltstillingerne. Man kan sikkert indskrænke dem i høj grad, men slå fast som almenyldigt princip, at dobbeltstillinger ikke må findes, det tror jeg for mit vedkommende ikke man nogensinde bliver færdig til.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen og senere det ærede medlem hr. Svend Jørgensen gjorde nogle bemærkninger om pensionisterne. Jeg har ikke meget at sige dertil. Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem hr. Karl Olsen fremhævede, at de to tal, 12 og 148 mill. kr., ikke er hele billedet. Det mener jeg heller ikke at jeg har givet udtryk for. Jeg har blot ment, at det var to tal, som man måtte have med i sine overvejelser, når man drøftede dette spørgsmål. Jeg bad om, at man erindrede, at udgangspunktet for vor drøftelse af disse ting i dag var, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen mente, det var forkært, at man ikke havde forhøjet procenten 70 for det midlertidige tillægs vedkommende. Det var derfor, jeg forsøgte at fremhæve andre momenter end denne procent for at give et fuldstændigere billede, fordi man jo, når man hører procenten 70, umiddelbart kunne få det indtryk, at der ikke er sørget lige så godt for pensionisterne som for de aktive tjenestemænd. Det er grunden til, at jeg fremførte eksemplerne på stigningsprocenten. Det er klart, at denne stigningsprocent fra før krigen varierer fra tjenestemandsgruppe til tjenestemandsgruppe. Forskellen er som regel størst for de laveste tjenestemandsgupper; der er forøvrigt enkelte, hvor den aktive tjenestemand er

steget lidt mere end pensionisten, men det er meget få. Dog, dette kan man naturligvis undersøge i større sammenhæng.

Jeg er godt klar over, at aldersrenteproblemet må med, hvis man vil bedømme hele spørgsmålet om pensionisternes stilling. Jeg vil dog gerne sige, at når man har givet aldersrentemodtagerne fuld dækning for dyrtiden, rent bortset fra de forhøjelser man ad anden vej har foretaget ved visse lejligheder, hænger det sammen med, at aldersrenten, i hvert fald oprindeligt, var fastsat som det, der var nødvendigt, for at en gammel eller to gamle kunne leve af det, og det er klart, at hvis dyrtiden forøger leveomkostningerne, må de, der lever på minimum, følge med. Dette er ikke i samme grad en selvfølge for dem, der ligger noget højere oppe, hvad pensionisterne gør.

I denne forbindelse vil jeg gerne erkende, at det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Karl Olsen siger, at staten er sin egen pensionsanstalt, men den afviger fra alle andre pensionsanstalter, i hvert fald dem, jeg kender, derved, at den giver fuld dækning for prisstigning, uden at de pågældende har betalt noget dertil. Det er en meget, meget stor cadeau, her er givet; men iøvrigt tror jeg ikke, vi behøver at føre nogen lang debat om dette; det er klart, at det må man diskutere i større sammenhæng engang.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen undlod at besvare mit spørgsmål om, hvor retsforbundet havde de „besparelser på andre områder“, som han talte om i formiddags. Retsforbundet forsøgte jo det ikke ukendte middel at give bolden tilbage ved at citere et par af mine partifæller. Sådan kan man nu ikke komme udenom problemet. Jeg er skuffet over, at det ærede medlem på denne måde syntes at ville krybe udenom det spørgsmål, jeg stillede ham. Det er vistnok rigtigt, at landstingmand hr. Moesgaard — jeg har ikke selv læst det pågældende citat — har talt om ophævelse af rationeringen af sukker og kaffe. Jeg skal gerne indrømme, at man kan spare lidt administration ved at ophæve disse rationeringer, men samtidig er der ikke tvivl om, at det vil være ensbetydende med en betydelig merudgift i fremmed valuta for landet, hvad vort land under den forhåndenværende situation efter min me-